

Раненько чесала волосся...

Василь Стефаник

Раненько чесала волосся. Крізь вікно протискалися проміні осінні. Сповзали з волосся, як срібні, тоненькі ниточки з золотої брилі.

Як вона чесала, то широке листя оріха під вікном хиталося поволеньки і перегонило проміні з одної шибки в другу.

Шум оріха вкрадувався в її гадки. Помалійше, все помалійше водила гребенем по волосся — та й перестала.

Сперлася обома руками на стіл, а волосся впало та й плечі закрило та й крісло.

Спадало, як водопад золотих хвиль спадає. Спадаючи, вижолобили собі хвилі дорогу і підмивали тепер даліше шию.

Чиста, сполокана, як білий камінь, тота шия.

"От осінь вже. Чи ти, листе, шепчеш, що він мене вже не любить? А може, ти за людьми говориш, що я не гідна, бо-м далася на підмову? Або приносиш його мислі, що я старіюся, та не можна мене любити? Скажи, скажи, горішку, що ти шепчеш?"

Склонила голову на білі руки. Жмит волосся впав і закривав сині лінії, що ними руки уткані.

"Скажи-бо, горішку, скажи, коханий!"

Та й заридала. Сльози текли по руках, як коли би каплі, що відірвалися від того водопаду.

А за вікном шепотів оріх широким листям: "Чешися, дурна, він тебе любить!"